

preili Krinoline, „et teised linnad ka ometi meie oma õidagi rääkida saaks. Jõtume siin wagaasi nagu külas, ning keegi ei nimeta meie nime. Siis saaks muidugi ka nende nimed nimetatud, kus herra Knopfi lähemad tuttarad on ning tema perekonnaga läbikäiwad.“

Zutt jääi pooleli, sest praegu astus loomatohter üsne, tegi mitmele poolle peoga peenilest moodi konfusii ja palus perenaiist andeks, et ta nii hilja tulnud, olnud ometi ašju ära toimetada, ning ei saanud neile parajal ajal vastu.

„Palun istuge lauda,“ ütles Priidu, „wabandamine ei täida kellegi föhtu.“

„Aga faristust on mu herral ometi tarvis, sest muidu teeb ta teine kord niisama suguse tembu jälle ära,“ osatas apteeker.

„Karistust, karistust!“ kordas madam Birke.

„Halastage!“ hündis preili Krinoline ning waatas armastava filmaga loomatohtri peale, kes poissmees oli.

„Karistust!“ ütlesid töhter ja apteeker ühe forraga. Wana natja hammast sõnas edasi ja pidas selle juures muidugi oma kasu filmas. Ta ütles: „Karistus piab nii tuur olema, kui aga seltskondlitud seadusid seda tales lubavad. Ma „idõn ette“, looma töhter piab föidisdest föölidest ilma jääma, mis meil juba olnud ning üksi wiumse „salatusega“ leppima.“

Perenaine tegi tuli osawaaid ihu, aga ei aitanud midagi, sest pidulised olid, peale preili Krinolini, föid ühes nõuus. Nii siis ka asti jääi. Ning sala toit voodi lauale. Kes ihuaks apteekri töömu ülesj- rääkida! . . . Waagnas oli lõhnaw metsloomaa praad, mis kui kuid preees hõb-dose leemi sees hiilgas. Töhtergi hündis imestates: „Jah, see on üks jaludus. Küünd ei olnud enam palju juttu kuulda, sest mõnus praed pani föölide sund sinni. Loomatohter ei räätinud juutumaks enam sõnagi, muud kui nukus aga mõne küsimise peale pead. Wiumaks sai apteeker nagu aega ja hõisitas: „Ob sinu heldeke! Knopfi proua, ütelge ometi, mis looma praad see on!“

Eleonora oleks töömu värost hüppanud, kui see mitte ta majakuningliku seisuse vastu ei oleks olnud. Ta tegi ašja seega veel põnewamaks, et ta wõteraid ise äraarmata palus. Keegi ei arwanud enne nii mõnust toitu katsumud olewat ning Priidu isegi ei olnud osawa perenaise wabritsemisel niisugust rooja saanud. Wõis tuli ka olla, et siis tuli praegu maitsewamaks tegi — aga maitsew ta oli. Apteeker sõi veel ühe hea lubja ära ning ütles siis tössse healega: Eleonora proua, ütelge nüüd beaga ära, mis teie meile andsite, muidu ma p-handan end ning pabandamise järg on halb feedmine. Niisuguse sel korral ei oleks föömasaja mõnu mitte jäädav!

„Kui nii on“, ütles perenaine, „siis on mu sobus kohre seletust anda. Kas Teie siis enam kodu jänese praadi ei tunne?“

Priidu läks väljeks kui lubjatud sein.

„Mi — mi — mis ja üled? Jääkaru xraad? . . .

Rövik baaskasimad valju healega naerma; Priidu aga fargas lauast ülesse, nagu oleks tall tuli tallade oll olxud — ning ülest wâlja. Wõterad ehmatasid ära ning naer oli lõpnud; aga enne kui nad omast kõkumisest toibusid, joostis suba Priidu jälle tappa ja forjus:

„Appi, appi! Teie olete föik marus, marus, väris hussus tujus . . .“

Töhter töüs üleesse joostis Priidu lassale, Eleonora langeb ehmatasest surutud tooli peale tagasi, apteeker joostis apteeki robiu tooma, preili Krinoline istus omas abasuises hästi loomatohtri läbedalle, sest armastuse sõdemelise on sagedaduse ünnetuse tundideid lõtendama hakanud. Loomatohter aga näis ašjaga tuttarad olema ning sõi rabulikult edasi. Priidu rabeles töhtri ja madam Birke läes ja forjus illa: „Marus, marus, föik marus!“ Apteeker tuli robitudega tagasi ja nüüd onti Priidule wâgisi mõrudaaid asu siise. Esite ei tabtnud ega tabtnud ta wõtta, aga kui töhter ütles: „Siin on ju maru töht!“ siis neelas ta töhu alla, aga forjus jällegi: „Teie olete marus, mete